

Ingrid Scholz

Moja krew

Ingrid Scholz

Moja kru

enribook

Copyright © Ingrid Scholz 2024
Cover © free database Pixabay
Cover design © Erika Jarkovská
Layout design © Martin Žiak
Slovak edition © Enribook 2024

ISBN 978-80-69110-26-7

Venujem s láskou:

manželovi Miroslavovi,
synovi Miroslavovi, neveste Viere,
svokre Jarmile.

Do neba s vd'akou:

rodičom Darine a Jánovi,
starým rodičom Márii a Jánovi, Zuzane a Martinovi,
svokrovi Jánovi,
MUDr. Dagmare.

Čo ak práve zlo a chyby naštartujú
naš osud a privedú nás k dobru?

Čo ak sa tam niektorí z nás
iným spôsobom ani nedostanú?

Prolog

Leto sa skončilo a s ním i horúčavy, ktoré nedali spávať obyvateľom sídla Dark Hill.

Záhrada panstva s rozkvitnutými kvetmi, stromami plnými zelenajúcich listov a okrasnými kríkmi pôsobila, akoby vôbec nemala prísť jeseň. Dalo sa v nej poprechádzať po kamenných chodníkoch, ale to iba v prípade, ak svietilo slnko. Inak ste cítili chlad, čo sa vám dostával až pod kožu, aj keď ste mali hrubšie oblečenie.

Nastával čas, keď dni budú kratšie, noci sa predlžia a slnečných lúčov bude málo. Začne obdobie dažďov s vôňou brezového dreva z kozubov a sezóna zablatených topánok, z ktorých bude špina opadávať na mramorovú podlahu chodieb a schodísk. Tá, ktorú bude služobníctvo zmývať bez toho, aby tušilo, koľko špiny skrýva Dark Hill. Sídlo, ktoré sa vypína na vysokom kopci. Hýčka domácich výhľadom na priestranné nádvorie s fontánou, na nedotknutú okolitú prírodu a cestu vinúcu cez dvojkridlovú vysokú kovanú bránu k vchodovým ebenovým dverám s bronzovým klopadlom v strede. Pýši sa interiérom s reprezentačnou miestnosťou, ktorej pohodlie možno vidieť v čalúnených stoličkách zasunutých za dlhými stolmi, umiestnenými na tanečnom parkete pre hostí.

Miesto, kde sa narodil môj otec Kirk Dark. „Hill“ pričlenili k priezvisku naši predkovia, aby vystihli osamotenosť svojho rodu v tejto oblasti.

Dark Hill, panstvo s obrovskými oknami, ktoré v tme svietia do diaľky ako hviezdy na nočnej oblohe. Zatiaľ ešte plné života, avšak netušiace, čo prinesie táto jeseň.

Ide o môj svetlom a neskôr temnotou zahalený domov, do ktorého sa mám narodiť...

KAPITOLA PRVÁ

Rok 1833

 sídle vypukla panika. Evelyn, manželka zámožného pána Kirka Dark Hilla, začala rodiť. „Priložte drevo do kozubu, prineste prevarenú vodu a čisté uteráky!“ prikazoval Kirk sluhobníctvu. „Kde je doktor Litor?“ spytoval sa so strachom snáď stý raz.

„Každú chvíľu by tu mal byť!“ odpovedala jedna zo slúžok pomáhajúcich pri pôrode. „Na pranie vašej panej sme poslali aj po pani Elizabeth,“ poznamenala a náhlila sa do kuchyne.

Evelyn ležala v masívnej posteli v snehobielych damaskových perinách. Kirk si k nej prisunul stoličku a chytil ju za ruku. „Vydrž, drahá, o chvíľu je tu doktor,“ snažil sa ju upokojiť, aj keď on sám bol nervózny.

„Elizabeth ešte neprišla?“ spýtala sa Evelyn, ale odpovede sa nedočkala.

Ženy pobehovali po chodbách z izby do izby. Vylakal ich blesk, ktorý udrel do strechy veže. Dážď silnel a menil sa na vodopád stekajúci po sklách oblokov. Z nádvorí bolo počuť hučiacu vodu, ktorá vytvárala svojou živelnosťou jarky s odnášajúcimi kameňmi. Za oknami blesky a hromy pretínali oblohu, ktorá sa rozhodla dnešnú noc zaliť pevninu.

„Pomôž mi, Kirk, už nevládzem!“ slabnúcim hlasom prosila Evelyn manžela s očami plnými slz. Neutíchajúca bolesť ju nútila prevracáť sa raz na jeden, raz na druhý bok, no i tak nenachádzala pokoj.

„Netlačte, nesmiete! V tejto polohe nie!“ nečakane sa ozval hrubý hlas doktora Litora.

V ohlušujúcej búrke si nikto nevšimol, kedy vstúpil do miestnosti. Upriamril sa na rodičku a ponáhlal sa jej pomôcť. „Začneme!“ vyslovil a na okamih sa pootočil k pánovi sídla, aby mu čosi naznačil.

„Už je tu!“ Priestorom spálne sa ozval hlas slúžky.

Na Evelyninej tvári sa objavil nepatrný úsmev s nádejou, že prišla záchrana.

Kirk pustil jej dlaň a rozbehol sa na prízemie.

Keďže celú noc vyčíňala ukrutná búrka, nepočul ani dupot prichádzajúcich koní. Nejasne videl len zabárajúce sa dámske topánky do hutného blata a ponáhľajúcu sa ženu s tvárou zastretou kapucňou pláštenky. Kirk silou vôle pridržal dvere, aby ich víchor nezabuchol.

Ani sa nezvítali. Žena sa bez slov náhlila mramorovým schodiskom. Zavše upriamila zrak na kôš, ktorý pevne držala v dlani. Pred očami sa jej mihali obrazy v rámoch a siluety sôch v kútoch chodieb, ktoré pri záblesku zvonka vyzerali hrôzostrašne.

Elizabeth Mary Greyová meravo zastala. S hrôzou pozerala na rodiacu ženu, ktorej lono silno krvácalo. Uvedomila si, že jej stav je vážny. „Máš veľké bolesti?“ spýtala sa, hoci to bolo viac ako isté.

Evelyn súhlasne prikývla. Na slová sa nezmohla, len nahlas vykričkla.

Elizabeth jej rozťahla nohy. „Netlač to dieťa, je zle otočené, musím ho v tebe otočiť, inak ho neporodíš!“ Bez zaváhania prevzala iniciatívu. Bola zručná v lekárskejších, ale aj v iných vedách. Doktor to vedel a radšej podišiel bokom, nechcel jej prekážať.

Elizabethine trasúce sa ruky, vlhké čelo a vylákaný pohľad na premočené lôžko neboli predzvesťou ničoho dobrého.

Evelyn upadala do bezvedomia.

„Odchádza, pán Dark!“ vykričkla Elizabeth. Hlas sa jej triasol od zúfalstva. Cítila sa bezradná. „Nedokážem jej pomôcť, ale to malé stvorenie musím priviesť na svet!“ Chytila pánovi Dark Hillovi plecia a zatriasla ním s úmyslom prebrať ho z prežívajúcej hrôzy, ktorá sa momentálne v izbe odohrávala a bytostne sa ho dotýkala.

On len mlčky stál, až napätie povolilo, no radšej sa dal na útek.

„To nevinné dieťa,“ opakovala si Elizabeth. Utierala si tvár zakrvavenými rukami. „Von, všetci von!“ rozkázala a vystrčila za dvere aj doktora.

Čakanie, obavy a zápach krvi zmiešaný s potom sa ťahali po hornom poschodí. Služky sa prechádzali nepokojne chodbou a ani nedúfali, že by dnešná noc skončila dobre.

„Rýchlo, doktor, potrebujem vás!“ ozvalo sa.

V okamihu, keď vbehol do izby, sídlom sa začal rozliehať detský plač. Avšak manželka zámožného pána Kirka Dark Hilla tento pôrod, žiaľ, neprežila.

Služobné posťahovali z postele špinavú bielizeň. Zbalili krvou nasiaknuté plachty. Povylievali prevarenú vodu, pozmývali podlahu. Zahasili oheň v kozube a poroztvárali okná.

Dnu začal prúdiť svieži vzduch. Ale prievan nedokázal odniesť smútok. Ten tu zostal a s ním aj kus bolesti v srdci užieného muža, ktorý zostal osamote.

Manželskú spálňu v okamihu prikázal zamknúť. Nikto už nikdy viac do nej nesmel vstúpiť. Nechcel nikoho vidieť a nikoho vo svojej blízkosti nezniesol.

„Priniesol som vám niečo na upokojenie,“ oznámil doktor Litor a popritom vykladal lekárske fliaštičky z koženej tašky na stôl, vedľa bronzovej drevenej stoličky s nízkou podnožkou, na ktorej sedel utrápený vdovec.

Odhrnul brokátové závesy, aby sa do smútkom zahalenej izby predralo svetlo.

„Pozrite sa na mňa!“ požiadal pokojne. „Otvorte ústa, pán Dark, dám vám kvapky, aby ste si mohli pospať!“ Snažil sa mu do úst vložiť lyžičku.

„Zmiznite!“ ozval sa z Kirkových úst nepriateľský príkaz a prudko doktorovi vyrazil lyžičku z ruky. Ten zostal zhrozený. Bol uznávaným lekárom a pomáhal aj nemajetným. Rovnako bol starým mládencom, ktorý sa ženám páčil. Mal strednú postavu s plavými vlasmi učesanými nabok, na lícach rumenec, vyzeral, akoby sa stále hanbil. Rumeneč sa však hodil k jeho očiам a svetlej pokožke. Ruky a nechty mal udržiavané. Chodil vzpriamene, no niekedy pôsobil dojmom, že sa mu chodiť nechce. Akoby ho pri chôdzi tlačili jeho dôkladne vyleštené topánky. Žil sám a tvrdil, že samota mu vyhovuje. Popri práci sa zdokonaľoval v štúdiu o liečivách, pretože pokračoval v šľapajach svojej nebohej matky. Pomáhala ľuďom a povrávalo sa, že rozumela veciam medzi nebom a zemou, a tiež sa hovorilo aj to, že zomrela tragicky.

Doktor, ktorému ľudia bozkávali ruky za to, že im zachraňoval blízkych, nechápavo pozoroval znepokojujúce správanie majiteľa sídla. Nespoznával ho. Bol si vedomý, že nedo-

kázal zachrániť jeho manželku, a preto sa musí pokúsiť zachrániť jeho.

Bol Kirk svedkom toho, čoho svedkom nemal byť?

Vedel niekto to, čo on nie?

KAPITOLA DRUHÁ

Klopanie na dvere vyrušilo Kirka Dark Hilla. Elizabeth Mary Greyová sa váhavo dotkla kľučky a bojazlivo ňou otočila. Odhodlávala sa vstúpiť do jeho spálne.

„Nechcem nikoho vidieť!“

Tieto slová ju síce vyľakali, ale bola príliš odhodlaná, aby poslúchla. Inak to nešlo. Poodchýlila dvere a nazrela dnu. Znova počula to isté.

„Nechcem nikoho vidieť!“

Obtrela si spotené dlane do šiat a vstúpila s úmyslom zmeniť pánov stav.

Na prvý pohľad videla, že je zanedbaný. Na tvári mal strnisko, masťné vlasy a odev, ktorý vyzeral, akoby ho zo seba nevyzliekol niekoľko dní.

„Ja snád' môžem vojsť, Kirk?“ zatykala mu. Bez pozvania za sebou zatvorila dvere. Oprela sa o ne s prekříženými rukami za chrbtom.

„Kto ja?“ zareagoval. Bez záujmu sa k nej pootočil, no vzápätí hlavu odvrátil. Nestála mu ani za pohľad.

„Mňa snád' nevyhodíš?! Nie raz som bola v tejto spálni.“ Zhlboka sa nadýchla z obavy, ktorú v nej vyvolával. Snažila sa potlačiť strach a vykročila k nemu.

„Kirk, doktor ma požiadal, aby som sa s tebou porozprávala. Veľmi ho mrzí, čo sa stalo. Robí si výčitky.“

„A čo ty? Ty máš výčitky? Povedz!“ prerušil ju s nevraživým pohľadom. Nešetril ju a začal kričať. „Lizabeth, máš? Hryzie ťa svedomie a chceš umrieť ako ja?“

„Ty nemáš právo rozmýšľať nad smrťou! Ty máš povin-

nosť vychovať dieťa!“ oponovala mu rázne.

„Nechcem počuť o dieťati, pôrode, doktorovi ani o tebe! Rozhodol som sa trpieť, Lizbeth, to je to jediné, čo mi ostalo!“ skríkol bez ohľadu na to, že ho môže počuť služobníctvo.

Zrazu vstal z vysedenej stoličky a prikročil k nej. Nechtiac ju sotil do pleca a neprekážalo mu, že sa k nej nespráva ako k dáme. Chytil ju okolo ramien a s nenávisťou prehovoril: „Odíd' z tejto izby! Postav sa pred zrkadlo, pozri sa na seba, ak to dokážeš. Premýšľaj, či vieš s týmto žiť. Lebo ja nie, Lizbeth. Ja nie. Už nikdy sa nebudem môcť pozrieť na obraz mojej manželky. Navždy mi bude pripomínať tú hroznú noc.“

„Spamätaj sa! My dvaja sa musíme vážne porozprávať! Máme o čom. Vieš to rovnako dobre ako ja!“ upozornila ho nahnevane, aj keď ju to zamrzelo.

„Niet sa o čom rozprávať, Lizbeth. Už niet slov, niet života. Zostalo len ticho, v ktorom ma prenasledujú myšlienky, ktoré mi chcú po kúsku vyžrať mozog. Ale nevyžerú. Teraz nie. Nechajú ma trpieť a zdochýnať, až kým z toho nezošaliem alebo až kým si ich nevystrelím z hlavy.“

Elizabeth, mladá žena s plavými vlasmi po pás, s porcelánovou pleťou, plnými perami a tmavými očami, hľadela na Kirka s myšlienkou na človeka, ktorý ničil jej predošlý život. Nech sa snažila akokoľvek odpútať, neustále sa tieto myšlienky vracali a narúšali jej pokoj. Potrebovala sa Kirkovi zdôveriť, lebo len on mohol pochopiť, čo ju znepokojuje. Bála sa vysloviť pred ním to meno, vedela, že ani on ho už nikdy nechce počuť, ale cítila, že už nemôže čakať, a preto zmenila tému a prehovorila.

„Kirk, ten človek ma máta od chvíle, ako som vstúpila do tvojho sídla. Spomienky sa vracajú.“

„Nie, Lizbeth! Nevyslov to meno predo mnou ani pred nikým iným! Zakazujem ti to!“

Ľavou rukou ju schmatol okolo krku a pravou jej zatisol ústa. Mala pocit, že sa udusí. Neovládal sa a ona ucítila jeho silu.

Nechápala jeho správanie a začala sa brániť. Podarilo sa jej vytrhnúť z jeho zovretia a odstrčiť ho. Pýtala sa samej seba, či jej slová boli rozumné. Teraz ich oľutovala, ale nemohla si aj tak pomôcť. Ledva polapila dych, a aby mu už ne-

dala príležitosť nevypočúť si ju, začala rozprávať. Jedno slovo striedalo druhé a Kirk už nemal iné východisko, len si vypočúť to, čo mu musela povedať, aj napriek strachu, ktorý pri ňom pociťovala.

V tom momente, po všetkých vyrieknutých slovách, akoby všetko medzi nimi bolo vyjasnené a otvorené budúcnosti. Nikto iný, len tá izba mala zostať svedkom tajomstiev, ktoré nemali nikdy zasiahnuť do iných životov. Izba s čalúnenou posteľou s riasením, ktoré zakrývalo zošívanie na lôžku. Ale aj, a čo bolo najsmutnejšie, s prázdny miestom nielen v manželskej posteli, ale aj v živote Kirka Dark Hilla.

Kirk sa rozhodol ísť pozrieť na dcéru.

Elizabeth sa potešila, pretože bola rozhodnutá vrátiť sa domov. Kirk ju však teraz potreboval. Nemal predstavu, ako sa vychováva dieťa, a ešte k tomu bez matky. I keď v sídle bola pre novorodenca pripravená pestúnka Isla, jej starostlivosť po pánovom rozhodnutí bola pozmenená a obmedzená.

Elizabeth vzala Kirka za ruku. Zacítila, akú ju má studenú. Držala mu ju pevne a pozvoľna vykročili ku kolíske. Položila mu ju na zavinovačku ozdobenú ružovými stuhami.

Kirk stál nad dieťaťom a celý sa chvel. Netušil, ako sa má zachovať. Odrazu sa rozčítal a jeho oči zaliali slzy. Neodolal a dotkol sa malých prstíkov, ktoré sa naťahovali k nemu. Šťastný hľadel na stvorenie, ktoré mu pripadalo také zraniteľné. Vybral dcéru z kolísky. Povaroval ju a chcel ju vložiť do náručia Elizabeth, ktorá ho pozorne sledovala.

Bol dcérou očarený a nepostrehol, keď sa Elizabeth vzdialila do kúta. Pohľadom prebehol po izbe, a keď ju našiel, podišiel k nej a zahľadel sa jej do očí.

„Sľúb mi, že zostaneš, Lizbeth!“ Tak dôverne ju oslovoval len vtedy, keď boli sami. „Prisahaj, nech sa stane čokoľvek, bude navždy na prvom mieste v tvojom živote! Budeš ju ochraňovať a budeš jej pomáhať! Ak odídem na druhý svet skôr než ty, nedovolíš nikomu, aby ju ponížil, zneužil alebo jej ublížil! Prisahaj, že ju zahrnieš materinskou láskou a budeš matkou Evelyn Elizy. Budeš ju milovať ako vlastnú!“

„Evelyn Elizy?“ pre istotu sa opýtala Elizabeth. Nebola si istá, či dobre počula.

„Áno, Evelyn Elizy,“ ubezpečil ju Kirk. „Evelyn po matke

a Eliza po tebe.“

Elizabeth zostala prekvapená. Myšlienky sa jej spleťali v hlave. Bola donútená urobiť rýchle rozhodnutie. V tej chvíli cítila veľké napätie, ktoré jej bránilo uvažovať. Prisahať či dodržať sľub sa jej zdalo unáhlené. Potrebovala čas, o ktorom vedela, že ho od Kirka nedostane. Na túto ponuku nebola pripravená. Zhlboka predychávala jeho slová s nádejou, že začne rozumne rozmýšľať. Snažila sa spamätať a pred očami sa jej zjavovala tvár pre ňu toho najcennejšieho pokladu.

„Kirk, ty to nevieš, ale aj ja mám dieťa. O pár dní staršie od tvojej dcéry.“

Zahľadel sa na ňu. Nechápal. „Neverím. Vravíš dieťa? Tvoje dieťa?“

„Áno, Kirk, tak ako počuješ, moje dieťa.“

„Tomu neverím, Elizabeth. Vyzeráš veľmi sviežo,“ galantne jej zalichotil.

„To tie byliny!“ vyslovila sebavedome.

Zrazu nastalo rozpačité ticho, ktoré rušilo tikanie kyvadlových hodín visiacych na stene.

„Kto je otcom?“ spýtal sa odrazu Kirk trúfalo.

„Nemá otca. Má iba mňa!“ odpovedala hrdo.

„To nemyslíš vážne?! Žiadna žena neoťarchavie bez chlapa. Uvedomuješ si, aké je nebezpečné zostať prespankou? Ty nemáš rozum? Dúfam, že sa nestalo to, čo si začínam myslieť.“

„Zadrž, Kirk!“ okríkla ho. „Lebo budem prisahať, ale na niečo iné!“ Až zostala prekvapená, aká je odvážna a drzá. Bola rozrušená. Túžila po pokoji bez nepríjemných otázok, a preto vyslovila to, na čo tak nedočkavo Kirk čakal. „Prisahám!“

Tikot hodín prerušil hlasný výdych. Na Kirkovej tvári videla, ako sa mu aspoň na chvíľku uľavilo.

Od tejto chvíle len ona dostala právo na výchovu Evelyn Elizy. Odteraz jej Kirk poskytol všetko ako na dlani, akoby mu dala vypiť jeden zo zázračných nápojov so zámerom: *Pozri sa do mojich očí a urob všetko, čo v nich vidíš. Lenže tak, ako to vidím ja mojimi očami.*

Elizabeth zostala žiť na panstve, no však s jednou podmienkou. „Nechcem bývať v tvojom sídle, Kirk. Chcem, aby si mi dal opraviť ten opustený dom pri kaplnke, veď aj tak uberá na čare okoliu.“

„To nemyslíš vážne!“ Vrhol na ňu zamračený pohľad.

„Myslím. A chcem tam žiť bez služobníctva!“

Kirk začal nechápavo krútiť hlavou. „Ako sa chceš postarať o Evelyn Elizu, keď nebudeš bývať pri mne?“ Musel sa opýtať, pretože netušil, čo si s dcérou počne sám. Zostal z jej požiadavky prekvapený, ale hlavne nechápal, prečo to Elizabeth robí.

„Ty nemusíš mať strach, Kirk. Zariadim si život tak, aby bolo postarané o tvoju dcéru a aj o môjho syna Troya. Ja ti nedávam na výber, ak to neurobíš, zoberiem Evelyn Elizu aj so synom a odídem! Postarám sa o obe deti a prisahu neporuším.“

Kirk zostal z jej správania zaskočený. Prišlo mu, že Elizabeth nežiada, ale nariaduje.

Elizabeth sa jeho postoj nepáčil. Neočakávala, že sa k jej želaniu postaví nerozhodne. V jej vysnených predstavách ho videla podvoľujúceho sa jej požiadavke.

„Posaď sa, prosím. O tom sa musíme rozumne porozprávať,“ navrhol Kirk. Dúfal, že ju privedie k rozumu a získa tak čas na premyslenie.

Pohodlne si sadli na zamatom pokrytú sedačku. Kirk si nervózne trel dlane a Elizabeth sedela vzpriamene, ako sa na dámu patrí, i keď si hrýzla peru. Plná očakávania takmer nedýchala.

Po chvíli išiel Kirk pootvoriť okno. Zahl'adel sa na spustený dom, ktorý pripomínal skôr ruinu než čosi, čo by mohlo byť obývatelné.

„Elizabeth, prečo chceš odo mňa práve toto?“ spýtal sa zatiaľ síce pokojne, ale hnev v ňom rástol.

Pootočil sa k nej, aby videl, ako sa tvári. Hneď nato späťne uprel zrak na objekt, ktorý tam stál roky bez povšimnutia a momentálne medzi nimi vyvolával napätie a neistotu.

„Veď je to zrúcanina. Už dávno som ho mal dať zbúrať! Spamätaj sa! Vieš, čo odo mňa žiadaš?“ opätovne sa opýtal, ale už podráždene.

Elizabeth pristúpila k nemu. „Áno, viem. Ten dom, na ktorý sa pozeráme.“ Usmiala sa s nádejou, že sa jej podarí Kirka obmäkčiť.

„Ale, Lizbeth, ty nevieš...“ chystal sa jej čosi vysvetliť.

„Viem!“ snažila sa ho umlčať.

„Všetko určite nevieš. Toho domu sa ľudia boja. A ty tam chceš bývať?“

„Opakujem a neprestajne budem, že chcem. Rozhodni sa, Kirk! Strach nemám, chcem žiť práve tam!“ žiadala ráznejšie.

Kirk sa snažil prinútiť ju zmeniť názor, lenže z jej správania vycítil, že nemá zmysel protirečiť. Tvrdohlavo trvala na svojom.

„Lizbeth, nerozmyslíš si to?“ Chcel jej dať ešte šancu na premyslenie, lenže ona mu bez zaváhania dala rovnakú odpoveď. „Nie, nerozmyslím!“

Prievan zabuchol okno v okamihu, keď do miestnosti vstúpila pestúnka Isla, aby ich upozornila na čas večere. Keďže s dcérou pána sídla nemusela tráviť celý čas, lebo Evelyn Elizu už mal kto vychovávať, jej služba bola tomu prispôsobená. Dbala, aby chod domácnosti fungoval podľa pokynov majiteľa panstva. Ale aj tak pre všetkých zostala pestúnkou. Bola to jemná, moletnejšia osoba nižšej postavy s už prešedivenými vlasmi skrátеныmi po plecيا, s kratšou ofinkou, čím sa zvyrazňovali jej nevädzovomodré oči, ktoré vynikli na tvári s vystúpenými lícnymi kosťami. Vyžarovalo z nej dobro, aj keď mala taký prenikavý hlas, z ktorého niekedy praskali ušné bubienky.

„O chvíľu príde do jedálne,“ povedal pán sídla.

Isla sa mierne uklonila a odkráčala.

„Odpovieš mi už konečne, Kirk? Nech viem, či sa mám chystať na návrat domov?“ žiadala nástoľčivo Elizabeth, ktorá bola rozhodnutá odísť.

„Odpoviem, ale po večeri!“ zaznel jeho hlas podráždene.

Elizabeth Kirkova nerozhodnosť rozladila. Nahnevaná vykročila do jedálne. Ponáhľala sa na večeru a za ním sa ani neobzrela.

Keď vstúpil do jedálne, tak už sedela za stolom so sklopeným zrakom, aby sa ich pohľady nestretli. Pestrý stôl rozvoňoval po celom poschodí. Na večeru sa podávali rôzne druhy

mäsa a nesmeli chýbať víno. Tak ako si to vyžadovali zvyklosti. Ich spoločná večera prebehla dnes napochytro. Ani jeden z nich nemal chuť na žiadny pokrm a o rozhovore už nemohlo byť ani reči. Bolo zvykom, že pri prestretom stole sa rozprávalo a preberali sa rôzne témy.

Keď dojedli to málo, čo sa im podarilo do seba dostať, odložili príbory a pobrali sa každý po svojom. Potom už bolo počuť len cingot porcelánového a strieborného riadu a hlasy slúžok, ktoré odnášali zo stola. Každý sa odobral do svojej spálne bez toho, aby si zapriali dobrú noc.

Elizabeth zatvorená v izbe nedočkavo vyčkávala Kirka s nádejou, že sa zachová slušne a príde za ňou. Bola v strehu, či nezapočuje jeho blížiac sa kroky k host'ovskej spálni, ktorú nateraz obývala. Veľká ručička na hodinách oproti jej lôžku odbila celú hodinu, opakovane d'alšiu, až nakoniec od únavného čakania zaspala.

Prebudila sa s rannými lúčmi. Obliekla si na seba šaty s hlbokým výstrihom a v páse s mašľou. Dlhé vlasy si upravila do uzla. Posadila sa na stoličku s ratanovým výpletom, aby si na nohy natiahla šnurovacie topánky na nízkom opätku. Rozhodla sa zísť do jedálne.

„Dnes raňajkujem sama?“ spýtala sa pestúanky, ktorá jej nalievala čaj do šálky.

„Je mi ľúto, pani Elizabeth. Pán Dark sa zavčas rána kdesi ponáhl'al.“

Zostala prekvapená. Netušila, čo sa deje. Napochytro zjedla chlieb s maslom a ponáhl'ala sa venovať svojim povinnostiam. Aj keď mala plné ruky práce, pristihla sa, ako blúdila jej myšlienky ku Kirkovi. Starostlivosťou o deti strávila celý deň. Zastavila sa až potom, keď oboch okúpala a uložila na nočný spánok. V noci deti väčšinou strážiła Isla.

Čas pokročil a Kirk stále nebol doma. Elizabeth začínala nervóznieť. Rozhodla sa ísť poprechádzať. Vyšla na nádvorie. Pozapínala si gombíky na pláštenke a vlasy si schovala pod kapucňu. Predsa len, bol chladný vlhký večer. Mesiac svietil na prašnú cestu, po ktorej kráčala.

Došla až ku kaplnke, oproti ktorej stálo to, po čom tak túžila. Na okamih sa pristavila a zasnívala, aký by mohol byť ten dom nanovo použiteľný, keby mu šikovné remeselnícke ruky vdýchli opäť jeho dávnu podobu.

Po chvíli sa zvrtila a zamierila do rodinnej kaplnky svätého Augustína, ktorá je nebesky krásna, s klenbami zdobenými maľbami svätcov. Nachádzali sa v nej schody s prístupom do veže, po nich sa vstupovalo na chór s organom, odkiaľ sa dalo pokračovať do horného priestoru, v ktorom sa nachádzali starodávne bronzové zvony.

Prešla uličkou popri dvoch radoch drevených lavíc a zastala v strede. Poohliadla sa po obrazoch na stenách, po sochách svätcov a vykročila k oltáru. Klakla si, spojila dlane a začala sa modliť. Vo vznešenom tichu, ktoré ju obklopovalo, cítila, ako načerpáva silu.

„Ak sa modlíš, Lizbeth, za to, aby som ti dal ten schátraný dom, tak už nemusíš,“ vyrušil a vylakal ju hlas za chrbtom. Nečakala, že tu nebude sama. Keď uvidela Kirka, veľmi sa potešila, aj keď to nedala najavo.

„Nie. Modlím za nás všetkých. Kde si bol celý deň?“ opýtala sa. Snažila sa tváriť, že jej na tom nezáleží.

„Mal som povinnosti. Ak som chcel všetko stihnúť, musel som odísť zavčas rána.“

„Aké povinnosti?“ spýtala sa ľahostajne.

„Tvoj dom!“ odvrkol.

„Môj dom? Čo to vravíš? Ten dom je tvoj,“ odvrkla mu aj ona, ale ironicky.

„Oddnes už nie, Lizbeth. Patrí tebe. Dal som ho zapísať ako majetok Elizabeth Mary Greyovej. Máš, čo si chcela. Len dúfam, že si to dobre zvážila. Pretože ak by si tam neskôr nechcela bývať, v sídle už nebude pre teba miesto. Ponúkol som ti ho, odmietla si. Viac ti ho ponúkať nebudem!“ Kirk bol sklamaný a stále sa s tým nedokázal zmieriť.

Elizabeth ho od radosti objala. Síce sa jej na okamih zahľadel do očí, ale napokon sa od nej odtiahol.

„Od zajtra prídu remeselníci, aby ste sa mohli čím skôr presťahovať,“ snažil sa ju potešiť milou pretvárkou, aby sa upokojila. Vzal do ruky sviečku a spoločne ju zapálili za pokoj duše jeho nebohej manželky. Prežehnali sa a vykročili domov.

Služobníctvo ich čakalo už s druhýkrát prihrievanou večerou. Pri nej potom opäť hľadeli jeden na druhého. V pokoji sa najedli a s prianím dobrej noci sa odobrali každý do svojej spálne.

Jeden z nich spal pokojne a ten druhý sám seba presviedčal, že spravil správne rozhodnutie.

Na svitaní obyvatel'ov sídla Dark Hill prebudil ruch na nádvorí panstva. Brána vŕzgala, kone erdžali. Nádvorím sa rozliehala hlasná vrava.

„Aké neznáme hlasy,“ poznamenala pestúnka pred kuchárkou, ktorá dokončila vymetanie pece a rozkladala oheň, aby mohla začať pripravovať raňajky. Zvedavo nazrela cez okno. Uvidela pána sídla. Stál na nádvorí v župane a ustavične zíval.

„Prestaňte byť takí hluční!“ napomenul skupinu remeselníkov.

Ku Kirkovi pristúpil zavalitý chlap v strednom veku, s tvárou porytou hlbokými vráskami.

„Pane, volám sa James Wan. Prišli sme k vám zrekonštruovať dom.“

Potriasli si rukami. Na jeho mozoľnatých dlaniach bolo cítiť, že život sa s ním nemazná.

„Áno, viem. Pošlem jedného z mojich mužov, aby vás tam zaviedol. Tam si môžete odložiť náradie a potrebné veci.“

Asi tucet chatrne oblečených chlapov začalo z nádvoría odnášať potrebné náradie na opravu domu pre Elizabeth. Boli medzi nimi murári, stolári, vychýrení tesári, kováči aj ich pomocníci. Hoci boli zaneprázdnení odnášaním a prípravou na začatie prác, našli si čas vynadívať sa na krásu panstva.

Kirk sa rozhodol z nádvoría vrátiť do spálne. Keď kráčal chodbou s úmyslom ísť sa preobliecť a naraňajkovať, uvidel pootvorenú Elizabethinu izbu. Nazrel dnu. Pred očami mal len prázdnu rozhádzanú posteľ.

„Nevidela si pani Elizabeth?“ spýtal sa Isly, ktorá sa nachádzala na hornom poschodí a delila slúžkam prácu.

„Áno, videla. Bežala, ako by jej zem pod nohami horela. Myslím, že si ma nevšimla.“

Začudovane zdvihol obočie a ponáhl'al sa preobliecť, aby ju išiel pohl'adať.

„Ty si to už nemohla vydržať, Lizbeth?“ opýtal sa, keď sa mu ju podarilo nájsť.

„Nemohla, Kirk. Keď som z okna uvidela remeselníkov, od radosti som vybehla von.“ Elizabeth bola ešte stále zadýchaná.

„Pod', pôjdeme dnu, Lizbeth. Nie si vhodne oblečená na toto ročné obdobie, aby si náhodou neprechladla!“

V ústrety svojmu šťastiu vybehla v nočnom negližé bez rukávov, cez ktoré jej presvitali prsia. Strapatá, ale aj tak príťažlivá. Na jej pokožke bolo poznať, že jej telo reaguje na chlad.

„Ten dom bude krásny, uvidíš, a hlavne bude môj,“ vyslovila s nadšením a z vd'aky na Kirka žmurkla. Bola taká dojatá, že si neuvedomovala, ako ju remeselníci postávajúci okolo domu hltajú očami a ani to, že už je čas na jedlo.

Elizabeth sa bola obliecť do denných šiat a potom si s Kirkom sadli k stolu. Isla dohliadala, aby im nič nechýbalo. Dve slúžky stojace pri jedáľenskej almare s príborníkom čakali, kým budú môcť poodnášať a upratať zvyšky zo stola, keď oni dvaja dojedia.

„Čo si myslíš, koľko bude trvať oprava toho domu?“ zvedavo položila otázku Elizabeth.

„Neviem. To záleží od toho, v akom je stave. Ja som v ňom nebol už ani nepamätám,“ zašomral Kirk s nezáujmom.

Elizabeth nemala znovu otvárať túto tému. Kirkovi sa to už prestávalo páčiť. Z lona si vzal obrúsok, utrel si kútiky úst a odsunul sa od stola. Postavil sa a odišiel bez slova z jedálne.

Elizabeth hľadela na jeho chrbát, a keďže sa jej to dotklo, urobila to isté.

Ale nedalo jej to, lebo zvedavosť bola silnejšia. Vybrala sa za ním do reprezentačnej miestnosti. Tam trávil väčšinu voľného času. Sedával na pohovke v salóne a čakal, kým mu slúžka prinesie kávu, aby si mohol prečítať noviny. Niekedy si čakanie krátil tým, že bol zamyslený, so zrakom sústredeným na protiľahlú stenu, kde stála presklená dvojetážová vi-

trínová skriňa. V nej sa cez vyleštené sklá leskol vzácny porcelán aj s porcelánovými baletkami s volánikovými sukničkami a rukami v tanečnej póze. Táto časť na konci reprezentatívnej miestnosti slúži ako salón, oddelený madlom z dubového dreva v tvare oblúka. Prechádza sa doň cez tanečný parket.

„Kirk, prečo si ušiel od raňajok?“ prerušila jeho zamyslenie pri šálke voňavej kávy Elizabeth.

„Neušiel som,“ odpovedal odmerane počas odchlípkávania z horúceho nápoja. Chystal sa čítať noviny.

„Prosím ťa, môžeš mi povedať, čo sa s tebou deje?“ položila mu otázku, ale neúspešne. Kirk si ju nevšímal.

„Správaš sa tak zvláštne,“ pokračovala, lenže on s ňou netúžil viesť rozhovor. „Prekáža ti niečo v starostlivosti o tvoju dcéru? Si s niečím nespokojný? Tak už niečo povedz!“ naliehala a nevedomky zvyšovala hlas. Cítila sa nepríjemne.

„Nie, Lizbeth, všetko je v poriadku. Len teraz potrebujem byť sám,“ zahľadený do novín ju očividne nebral na vedomie.

„Naozaj mi nechceš niečo povedať?“ Nevzdávala sa a pokúšala sa ho vyprovokovať na rozhovor.

„Nechcem, lebo nemám čo. Chod' za svojimi povinnosťami a mňa už nechaj na pokoji!“ podráždený ju neslušne odmietol a venoval jej zamračený pohľad.

„Na pokoji?“ zopakovala urazená. Toto ju nahnevalo. „Práve si pokoj? Nech sa páči!“ Prudko sa zvrtila. Nechtiac sa jej podarilo pristúpiť spodok šiat. Rukami si ich vytrhla a odchádzala reprezentačnou miestnosťou. Naschvál silno klopkala topánkami po podlahe. Cítila sa odmietnutá.

Kirk sa za ňou zahľadel. Vyzeralo to, akoby z nej nemohol spustiť zrak.

„Prinesiem vám ešte niečo, pane?“ tentoraz prerušila jeho ranný rituál Isla, ktorá priniesla kvety do vázy.

„Isla, ten dom oproti kaplnke...“ Váhal, ako jej to oznámiť.

„Pán Dark, máte na mysli ten opustený dom?“ opýtala sa, aj keď vedela, o čom rozpráva.

„Áno, ten. Dal som ho napísať na pani Elizabeth,“ nestíhal dopovedať a pestúňka sa prežehnala. „Isla, vyľakal som ťa tým, čo som ti práve oznámil?“ Videl, že ju táto informácia rozrušila.

„Nie, pane. Len aby tam bola mladá pani šťastná,“ odpovedala. „Pane, prosím vás, môžem už odísť? Čaká ma ešte veľa práce,“ pohotovo ukončila rozhovor, lebo už v ňom nechcela ďalej pokračovať.

Urobil som správne? Položil si otázku Kirk Dark. Odpovedať si však dnes nevedel. Odpoveď totiž mala prísť až neskôr.

Dom čoskoro zrekonštruovali. Remeselníci, ktorí sa jedného rána objavili na nádvorí, akoby na druhé ráno už odišli.

Elizabeth sa teda konečne dočkala svojho vysnívaného domu. Bola nadšená.

KAPITOLA TRETIA

*T*royovej mame sa nepriečila žiadna práca a so všetkým si vedela poradiť. Žila so synom po svojom, no ja som u nich trávievala dni. Ako sme rástli, učila nás písať, čítať a veľa času sme venovali spoločenskému správaniu. S Troyom sme sa často smiali, ale aj plakali, keď sme boli chorí. No Elizabeth si vedela poradiť aj s tým. Z boľáčiek a detských chorôb nás vyliečila jej domácimi medecínami.

Čas plynul a my sme prežívali rozprávkové detstvo. Hoci mi chýbala mama, Elizabeth a otec sa mi ju snažili nahradiť. Troyovi som závidela, že ju má, závidela som mu hlavne to, že ho často objíma. Žiarlila som, keď som ho počula vysloviť to najkrajšie slovo: *mama*. Aj keď by mi otec dal všetko na svete, mamu mi vrátiť nevedel. Často mi o nej rozprával, no vždy len krátko. Moja predstava o nej bola len z počutia. Nikde nevisel jej obraz. Všetci v sídle mlčali pri akejkol'vek otázke smerujúcej k nej, akoby mali zákaz o nej rozprávať predou mnou.

Roky sa míňali. Slnko vychádzalo a zapadalo. Mesiac na oblohe prešiel svojimi fázami nespočetnekrát. I ročné obdobia sa striedali, až prišla jeseň, keď sme s Troyom oslavovali ôsme narodeniny. Medzi nami bol vekový rozdiel desať dní.

Obaja sme sa na oslavu tešili. Nemohli sme spať, boli sme nedočkaví. Každoročne prišla Elizabeth so synom k nám a oslavovali sme spoločne v reprezentačnej miestnosti. Mali sme túto miestnosť s Troyom najradšej. Pre nás bola neko-nečná, vzbudzovala v nás pocit, že sa v nej strácame.

Do pamäti sa mi však vrylo niečo, čo môj detský rozum nedokázal pochopiť. Hrali sme sa s Troyom na skrývačku vo vnútri panstva.

„Vonku je nádherne. Využite, že ešte stále hreje slnko, a choďte sa pohrať von!“ nahovárala nás Elizabeth.

V strede nádvoría nás lákala fontána z bieleho kameňa, s veľkou hlavou leva, z ktorej cez otvorenú tlamu vytryskovala voda. Rozbehli sme sa k nej a Troy do nej skočil. Postavil sa pod vodotrysk a voda sa mu liala celým telom. Vyzliekol si zo seba premočenú košeľu a pohodil ju bokom.

A to nemal robiť! V momente bolo po oslave.

„Tú košeľu si obleč na seba!“ zakričala Elizabeth rázne, až ma myklo. Kontrolovala nás z okna a my sme si v zápale hry nevšimli, že nás pozoruje. Vedela som, že to, čo robíme, nie je vhodná zábavka, ale veď sme mali narodeniny.

Nečakane pribehla k nám. Zdrapla Troya za ruku a vytiahla ho z fontány. „Kol'kokrát som ti povedala, že nesmieš behať doma a ani po vonku vyzlečený? Nikdy a nikde!“ Začala ním triasť tak silno, až som mala pocit, že sa neuspokojí, pokiaľ z neho nevytrasie dušu.

Troy mi pripadal vystrašený. Musel byť poriadne zmätený zo správania svojej mamy. Dozaista mu nikdy nenapadlo, že by mohla byť na neho hrubá. Pri pohľade na jej nahnevannú tvár začal plakať a odmietal s ňou ísť. Vzpieral sa, a to asi v nej vyvolalo ešte väčšiu zlosť.

„V momente si na seba navleč tú košeľu!“ skríkla na neho.

„Je mokrá,“ vyriekol pomedzi zuby a rozplakal sa ešte hlasnejšie.

Elizabeth sa prestala ovládať, zakvačila sa mu do vlasov a ťahala, koľko jej sily stačili. Kmásala mocne, až jej v dlaniach zostávali chumáče vlasov. Teraz sa k plaču pridal aj krik, asi z bolesti.

„Od malička som ti to prízvukovala, aby si to nikdy ne-
spravil, a ty to aj tak urobíš. Povedz, prečo?“ kričala tak pre-
nikavo, že jej porcelánovobiela pokožka na tvári sčervenela.

„Vstávaj zo zeme a obleč sa!“ opäť ho upozornila, no on sa už vzdal. Nasilu ním trhla a zo zeme ho vzala do náručia. Zakryla ho premočenou košeľou. Ani jej neprekážalo, že má šaty mokré a že jej účes stratil tvar. Rozbehla sa s ním k ich domu, neustále naprávajúc košeľu. Sústavne kontrolovala situáciu, akoby sa bála, že niekto uvidí niečo, čo nesmie vidieť. Akoby potrebovala Troya pred niekým alebo niečím ukryť. Myslela som si, že stratila rozum. Prvýkrát som mala z nej strach.

Bežala som domov a po ceste som pred kuchyňou narazila do pestúanky. Plakala som a nechcela som sa s ňou rozprávať. V ten večer ma potom uložila do postele ona. Inak ma každý večer na nočný spánok ukladal otec, pokiaľ nebol mimo sídla.

Nemohla som po tom hroznom zážitku zaspať. Mala som ho pred očami a na dôvažok toho som si niečo uvedomila. Veď ja som ho tam videla. Áno, videla som ho tam. Ale keby tam bol, dozaista by nedovolil Elizabeth ubližovať Troyovi. Zakročil by.

Presviedčala som sama seba, že to tak nemohlo byť. Ale už viem naisto, že áno.

Môj otec na to všetko z diaľky pozeral a Elizabeth neza-
stavil?

Prečo?

V ten večer mi neprišiel zapriať ani dobrú noc.

Nasledujúci deň som nemala chuť vstať z postele. Prehadzovala som sa na lôžku a aj perina mi prekážala. Otočila som sa nabok a hľadela som do prázdnej steny. Pootočila som sa, až keď som ucítila, že sa niekto posadil na kraj mojej postele.

„Nemôžeš tu ležať celý deň, Evelyn! Pod', pôjdeme spolu na vzduch,“ ozval sa nečakane otec. V tej chvíli som dostala chuť opýtať sa na včerajšok. Už som to mala na jazyku, ale keď som videla jeho pokojnú tvár, nedokázala som to. Radšej som sa obliekla.

Vyšli sme na nádvorie a sadli sme si na lavičku. Farebné lístie opadávalo zo stromov, vtáky menej pospevovali a z diaľky bolo počuť typické zvuky našej hydiny, zvierat a koní v stajniach.

„Škoda, že tým zvieratám nerozumieme,“ prerušila som nepríjemné mlčanie.

„Máš pravdu, keby sme im rozumeli, bolo by im i nám milšie na svete,“ povedal otec.

„Majú to zvieratá ťažšie ako my ľudia?“ spýtala som sa, aby nastalo ticho.

„Zvieratám postačí málo. Stačí ich pohladit', dať im nažrať, slušne sa o ne postarať a neubližovať im. Človeku nech dáš čokoľvek, nič si neváži. Čo má vidieť, to nevidí. Dáš mu lásku, akoby si nedal nič, lebo si neobdaroval niečím hmotným.“ Otec začal rozprávať a ja som v jeho hlase postrehla čosi nezvyčajné. Nepamätám si, že by som v ňom počula taký skleslý tón. Ani keď hovoril o mame. Znenazdania si môj detský rozum uvedomil, že to nebol pokoj, ktorý som si myslela, že z neho vyžaruje. Bola to melanchólia.

Ale prečo je smutný? Jeho smútok sa preniesol aj na mňa. Chytila som ho za ruku. „Pod'me sa pozrieť na kone!“ navrhla som, aj keď som po tom netúžila. K stajniam sa dalo prejsť len popri dome Elizabeth.

Otec súhlasil.

Vykročili sme po ceste vycválanej od kopýt koní. Prechádzala som po hrboch a ocitala sa v jamách. Možno som si nedávala pozor zo strachu, že sa tomu nevyhnem a uvidím Elizabeth.

Kráčali sme a postupne sa začal pred nami zjavovať dom, z ktorého som nateraz mala strach aj ja.

„Evelyn,“ započula som hlasno zakričať Troya. Vybehol nám naproti, keď nás uvidel prichádzať.

Elizabeth vo dvore na starom stolíku sypala do fľaštičiek byliny, ktoré dosušila. Nejednu raz nám rozprávala, že poča-

sie jej bylinkám tento rok praje. Odkladala ich do komory, no videla som ju, ako si niektoré ukrýva inde. Vedela som to, lebo pri ich uskladnení sa pozorne obzerala okolo seba a zamýkala ich na tajné miesto v dome.

„Dobrý deň, Kirk,“ pozdravila môjho otca.

Odzdravil a požiadal ju, aby mu pripravila jeden z jej nápojov, pretože ho bolí hlava. Posadil sa na lavicu a o chvíľku mu Elizabeth priniesla čaj.

My s Troyom sme sa od nich vzdialili. Išli sme ku kaplnke. Popri hre som našich rodičov pozorovala. Rozprávali sa bez náznaku hnevu a výčitiek. Nerozumela som tomu. Môj otec sledoval Elizabeth, ako sa zabáva s bylinkami. Chcela som ísť medzi nich, ale niečo mi v tom bránilo. Po včerajšku som cítila, že sa jej bojím.

„Podťe sem, deti!“ nečakane na nás zakričal otec.

Zamrzla som. Ja mám ísť k zlej Elizabeth? Nikdy! Robila som sa, že nepočujem. Keď som nepočula ja, nepočul ani Troy. To bolo jedno z našich pravidiel. Ibaže na dlho to nepomohlo.

„Podťe sem! Dokedy na vás budeme vykrikovať?“ To nás už napomínala Elizabeth.

S Troyom sme na seba pozreli a pochopila som, že už nemáme iné východisko, musíme len poslúchnuť.

Približovala som sa krok za krokom a namierila som si to k otcovi. Chytila som ho za ruku. Elizabeth podišla ku mne a pohladkala ma po vlasoch. Sprudka som sa odtiahla a otec si to musel všimnúť.

„Pôjdeme domov, Evelyn! Ku koňom pôjdeme inokedy. Čo na to povieš?“ spýtal sa a ja som mlčky prikývla. Držala som sa ho pevne ako kliešť.

Vybrali sme sa do sídla, aby sme sa stihli vrátiť ešte za denného svetla. Vo vzduchu bolo cítiť, že nebude dlho trvať a príde sychravé a studené počasie.

Kráčali sme k sídlu a otec mi znovu pripadal smutný. Počas kráčania som svoju pozornosť venovala iba jemu. Až teraz som si všimla, že mu na vlasoch vidieť prvé šediny. Vlastne nemohli byť prvé, lebo boli nahusto. Krátke fúzy a podstrihnutá brada tiež zošediveli. Zelené oči zosmutneli. Bronzová tvár bola poznačená vráskami, ktoré som asi pred-

tým ignorovala, pretože začať starnúť – to sa nedá za jeden deň. Kde som mala oči, keď som trávila čas s ním a nevšimla som si, že sa mení? Aj keď mal udržiavanú postavu a vyzeral zdravo, vyľakala som sa. Čo ak sa mu niečo stane? Ja nikoho iného nemám.

„Evelyn,“ prerušil moje pochmúrne myšlienky. „Mamy niekedy udrú svoje deti, ale to neznamená, že ich nemilujú. Práve naopak. Urobia to z lásky k nim. Aby si vedela, Elizabeth je dobrá a múdra žena. Troya by nedala nikomu za nič na svete.“ Stisol mi pevnejšie dľaň a zrýchlil krok.

Nechcela som už o včerajšku počuť. Povedala som si, keď sa nehnevá on, nebudem sa hnevať ani ja. Nateraz som síce nevedela, či mi otec hovoril pravdu, ale verila som mu.

Doma som už bola spokojnejšia. Videla som Troya. Vyzeral šťastný a Elizabeth sa mi zdala pokojná. Prikázala som si, že sa k tomu nebudem vracieť.

Neprikladala som tomu už žiadnu dôležitosť, ale... Mala som?

K Elizabeth a Troyovi som začala opäť chodiť pravidelne. S radosťou som s nimi trávila celé dni. Elizabeth sa o nás oboch starala až prehnane obetavo. Každý večer ma Troy odprevádzal až pred vchodové dvere. Pozdravil a už ho nebolo.

V poslednom čase ma pri príchode vítala pestúnka. Tešila som sa, že ma bude doma čakať otec, ale už mi nechodil pravidelne popriať ani dobrú noc. Veľa hodín a niekedy aj dní trávil mimo panstva. Bolo mi bez neho smutno, ale časom som si zvykla. Nevieť, či to bolo tým, že som bola neustále s Troyom a Elizabeth a tí ma stále niečím zamestnávali, alebo tým, že čas ubiehal rýchlo a ja som bola staršia a rozumnejšia. Prežívala som dni obyčajne, no šťastne. A ani som si neuvedomila ako, no môj život sa posunul o desať rokov ďalej.

Na otca som sa tešila vždy, keď sa vrátil od svojich povinností. Vtedy sa mi venoval a zahŕňal ma rodičovskou láskou. Páčilo sa mi to. Síce raz prichádzal, inokedy odchádzal, ale pri odchode sa nestalo, aby sa so mnou nerozlúčil so slova-